NE MUTLU !

Okullar Açıldı !..

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

Sayı: 71

75 Krş.

HIZIR

MUMYALAR ülkesinde

Yazan: H.F. VEREL Çizen: YILMAZ KARACA

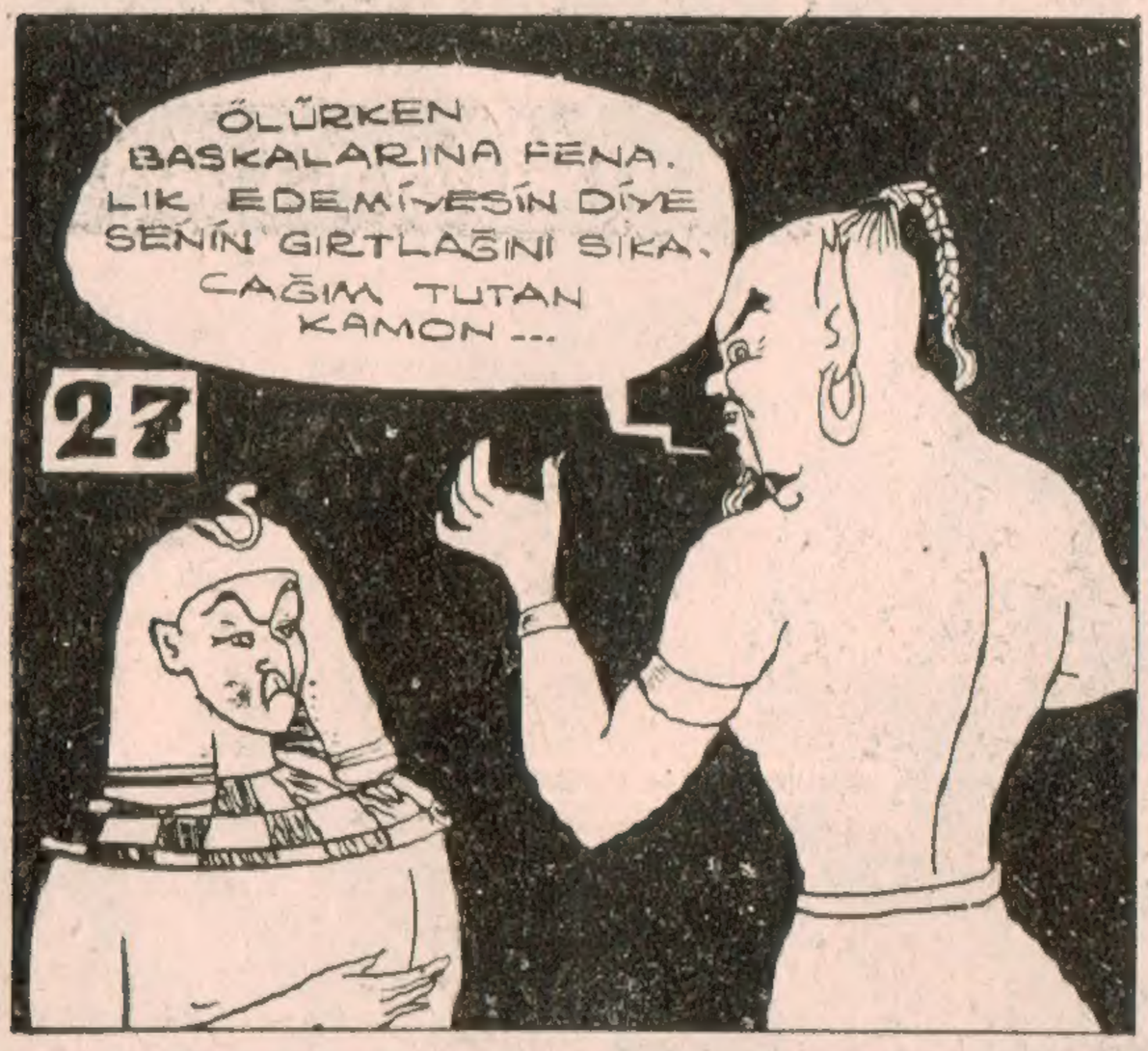

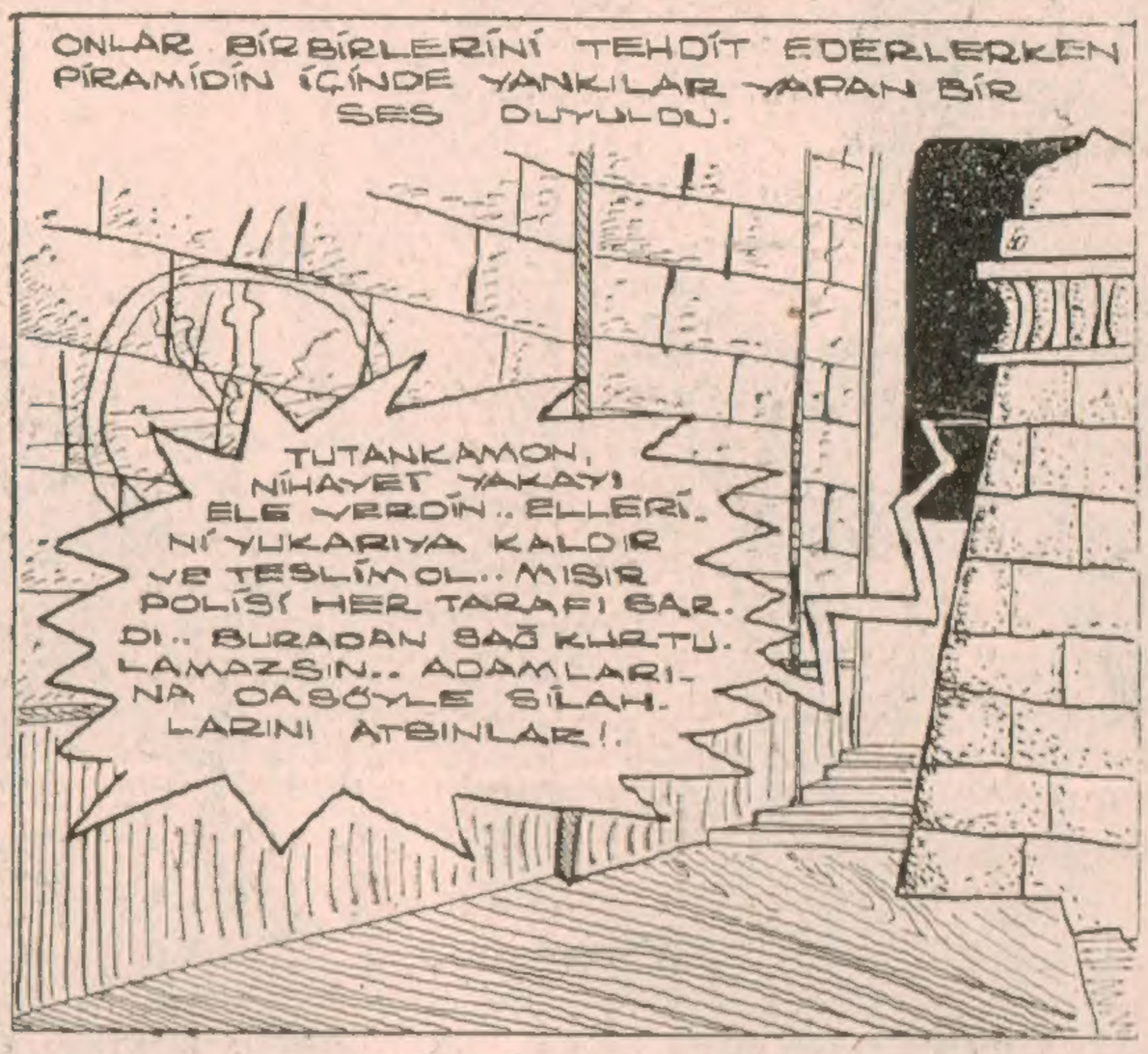

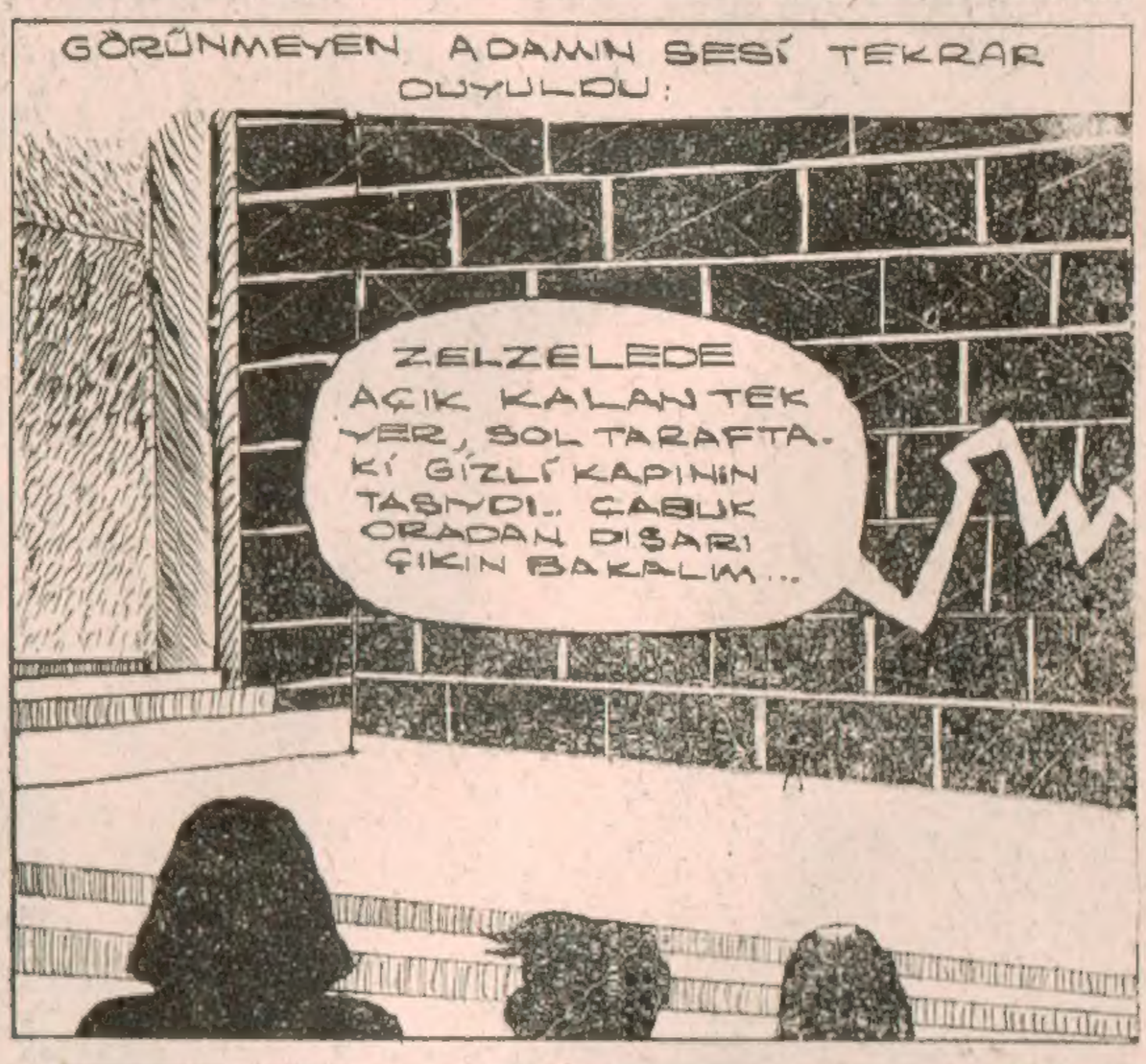

NE MUTLU SİZE

Okullar Açıldı!

Üç ay tatilin son günleri okul hazırlığı ile geçer. Resim çektirilecek, çiçek aşısı olunacak, sonra, hele ilk okula başlıyanlar için siyah göğüslük, yepyeni küçücük çanta, defterler, kalemler, boya kalemleri, silgi.

Mahallede komşuların:

— Şu haşarı oğlanı bir okula verseler de yaramazlıklarından kurtulsak.

Diye yaka silktikleri en acar çocuklar bile okula başladığı gün biraz uslanmış gibidir. Hem de, anneleri öğretmene teslim ederek gittikten sonra arkasından:

— Annnnneeee! diye yaygarayı kopardıkları çok görülür.

Ama okula başlıyanlar arasında pişkin oğlanlar, cin gibi, uyanık kızlar da vardır. Onlar bu acemi arkadaşlarını avuturlar, onlara emniyet vermeğe çalışırlar.

Bir aralık öğretmen de gelir, kendisine teslim edilen böyle yufka yürekliiere tatlı bir iki söz söyler.

☆

Bir iki dersten takıntısı olup da yazı kendisine zehir etmemiş, artık imtihan tasası çekmeden gezip tozmuş olanlara ne mutlu!

Size her zaman söylerim: Böyle bir üzüntüye düşmemek için daha ilk derslerden çalışmağa başlayın. Her günün ayrı bir dersi vardır. Nasıl olsa yaparım, dediniz mi, üst üste birikmeye başlar. Öyle bir ders yükü birikir ki altından kalkması pek güç olur.

Okullar açılıyor diye tasalanan çocuklar olur amma okulun ilk açıldığı gün hemen hepsi sevinç ve heyecan içindedir. Günlerden beri hazırlanıldığı halde mutlaka eksik birşeyler kalmıştır.

Forma ütülenmemiş, ayakkabı boyanmamış, saçlar kesilmemiş...

Her yeni ders yılı başlangıcı insana yeni bir gayret verir. Yeni bir ağırlık, yeni bir büyük adamlık gelir çocukların, gençlerin üstüne. Kolay mı? Hayatta yeni ve çok uzun bir adım atılıyor, gençler biraz daha büyüyor ve mesleğini, ekmek parasını kazanmağa tam bir yıl daha yaklaşıyor.

☆

Sevimle Ayhanların evine bakınız. Bu sabah kıyametler kopuyor. Çorabım nerede, çantamı kaybettim, formamın ütüsü bozulmuş, anne daha saçıma kurdele bağlamadın gibi sesler birbirine karışıyor.

Çocukların yemek, kahvaltı akıllarına bile gelmiyor. Geç kalmak korkusu hepsinden baskın.

Nihayet bir de el öperek, bütün yaz yaptıkları yaramazlıklar için toptan hesap görüp af kazanarak, bütün suçları temize çıkartarak sokağa fırlıyorlar.

Acaba hangi kitaplar alınacak? Okuldan mı alsalar, yoksa dükkânlardan mı?

Ama bugün için bir defter, bir de kurşun kalem kâfi.

Okulların açıldığı gün bir bayram günü sayılır. Zaten mutlu bayramlardan biridir.

Her evden ya bir Ayhan, ya bir Sevim, ya bir Mehmet çıkar. Çantasını savurarak geç kalmak korkusiyle okulun yolunu tutar ve hemen her evden bir anne nemli gözlerini yollara dikerek bir dua mırıldanır.

TARİHİ BÜYÜK TÜRK ROMANI

Dağ Başını Duman Almış

YAZAN:
OĞUZ ÖZDEŞ

TEFRİKA :
— 30 —

— İlâhi Mösyö Peter... Latife ediyorum size canım... Türk olsaydınız, nişanlınızı bile terketmeğe lüzum kalmazdı... İkisini birden alırdınız... Malûm ya, onlar birden fazla kadınla evlenmekte mahzur görmezler.

Düpon, burada biraz alaylı konuşmuş. Osmanlı Türklerinin bir kaç kadınla evlenmesini tenkit etmek istemişti.

Bu söze canı sıkılan Kudret:

— Türkler şimdi yeni bir savaşa atıldılar Muvaffak olurlarsa yeni bir devlet kuracaklar... Tahmin ederim ki, o zaman Padişahın da, eski örf ve ananelerin de pabucu dama atılacak...

Şeklinde, yine Türkleri müdafaa eder mahiyette konuşunca Düpon ayağa kalktı.

— Yoksa bu bir temenni mi Mösyö Peter?

Kudret te ayağa kalktı.

— Temenni değil ama, Anadoluda cereyan eden muharebeler ve aldığımız haberler bunu gösteriyor... Neyse, biz şimdi işimize bakalım Mösyö Düpon...

Düpon da kendisini toparlamıştı.

— Hayhay, diye cevap verdi... Size artistleri birer birer takdim edeyim.

Düpon, sözünü tamamlar tamamlamaz hemen masanın yanında bulunan zile bastı. Çok geçmeden içeriye, Kudret'in salonda görüp konuştuğu kâtibe girdi.

— Buyurun mösyö!

Düpon, masasının üzerindeki bloknota bir takım isimler yazdıktan sonra kâtibeye uzattı.

— Buraya yazdığım isimleri sıra ile içeri alırsınız.

Kâtibe, Düpon'un önünde hürmetle eğildi.

— Emredersiniz Mösyö...

Kâtibe, dışarı çıkınca, Düpon, sigara paketini Kudret'e uzattı.

— Bir sigara içmez misiniz Mösyö Peter?

Kudret, aslında sigara içmezdi. Fakat ismini taşıdığı Peter, son derece sigara tiryakisi bir insandı.

— Elbette, diye güler yüzle cevap verdi. Bilirsiniz ki sigarayı çok severim.

— Zannedersem, sert sigara kullanıyorsunuz. Fakat burada sert sigara bulmak kâbil olmuyor. İsterseniz, püro takdim edeyim.

— Teşekkür ederim, sigarayı tercih ederim.

Kudret, Düpon'un uzattığı paketten bir Fransız sigarası aldıktan sonra ağzına götürdü. Hay aksi şeytan, sigarasını yakacak ne çakmağı, ne de kibriti vardı.

Bereket versin Düpon tam zamanında imdadına yetişti.

— Affedersiniz, sigaranızı yakmağı ihmal ettim.

Kudret, ceplerini yoklar gibi yaparak mırıldandı:

— Ben de kibriti nereye koyduğumu bir türlü bilemem.

Düpon ayağa kalktı ve yaktığı çakmağı Kudret'e uzattı.

— Çakmak kullanmanızı tavsiye ederim. Hem pratiktir hem de, cepte arandığı zaman hemen bulunur.

Kudret, sigarasını yaktıktan sonra:

— Teşekkür ederim, diye nezaketle gülümsedi. Bundan sonra tavsiyeniz üzerine çakmak kullanacağım.

İkisi de, sigaralarından birer nefes çektiler Düpon, Kudret'in gözlerine bakarak sordu:

— Seyahatiniz nasıl geçti?

Kudret, kestirmeden cevap verdi.

— Mükemmel...

Bu sırada, kapı açılmış, fes-

Jonglör, bir aralık, bir çubuğa tutturulmuş pamuğu yakarak ağzına götürdü.

li, şalvarlı bir jonglörle eşyasını taşıyan bir çocuk girmişti.

Giyimi ve kuşamı şark havası taşımakla beraber, jonglör'ün bir İngiliz olduğu her halinden belli oluyordu. Gerçi vücut yapısı, hiç te İngilizler gibi değildi... Boylu, poslu, biraz da göbekliydi. İçeriye fesli ve şalvarlı girmesi, herhalde Kudret'e hoş görünmek için olmalıydı.

İlk önce, Düpon'un daha sonra da Kudret'in önünde bir reverans yaptı.

— Emirleriniz efendim?

Düpon, sigarasından bir nefes çektikten sonra:

— Sizi İzmir'e götürecek olan Mösyö Peter, hünerlerinizi görmek istiyor, dedi.

Jonglör'ün numaraları hakikaten enteresandı. Muhtelif top oyunları yapan Jonglör, bir aralık, bir çubuğa tutturulmuş pamuğu yaktıktan sonra ağzına sokup söndürdü. Bunu takip eden hünerleri de akla durgunluk veren şeylerdi. Hele bir seferinde, ufacık bir kutudan, dört tavşanı arka arkaya çıkarması Kudret'i bile hayrette bırakmıştı.

Kudret, jonglör'ü seyrederken, mümkün olduğu kadar, ona sempatik görünmeğe çalışıyordu. Jonglör hünerini gösterdikten sonra eşyasını taşıyan çocukla dışarı çıkınca, Düpon Kudret'e sordu:

— Nasıl buldunuz Jonglörümüzü?

— Tek bir kelime harikulâde...

— Herhalde Yunan askerî makamları İzmir'de Jonglörden pek hoşlanacaklar. Şimdi içeriye kadın ve erkek iki akrobat girecek... Tahmin ederim ki, onları da beğeneceksiniz.

Düpon, sözünü henüz tamamlamıştı ki, içeriye, genç bir akrobat kadınla, yaşlı, saçları bir hayli dökülmüş bir erkek girdi.

Bunlar karı kocaydı. Kudret'in bakışlarında, hangisinin casus olduğunu anlamak ister gibi bir mâna vardı.

Akrobatların yaptığı numaralar on dakika kadar sürmüştü. Kadın akrobatın tecrübesizliği her halinden belli oluyordu. Kocası yaşlı akrobat, sanatının ehli bir erkekti. Zaten bütün hünerler onun üzerinde toplanıyordu. Genç karısı sadece, akrobatın bazı hünerlerini tamamlıyor, daha doğrusu, hünerlerine yardımcılık yapıyordu.

(Devamı gelecek sayıda)

KISSADAN HİSSE

DÜNYA İĞNE DELİĞİNDEN GEÇER Mİ?

Allahla, Turisina dağında konuşan Musa Peygamber bir gün evine giderken, o şehrin en sofu adamı önünü keser. Bu adam, bütün vaktini din ile uğraşmakla geçirir, sabah akşam namaz kılarmış. Hatta, namaz kıla kıla, yüz sürdüğü mermeri bile aşındırmış. Peygambere: «Senden bir ricam var,» der, «Sen Allah'la konuşuyor musun. Onunla yüzyüze geldiğin zaman kendisine sor bakalım. Günün her saati ibadetle uğraan ben, öldükten sonra nereye gideceğim? Acaba benim için Allah; Cennette bir yer ayırmış mı?»

Sofu adamın bu sözlerine peygamber «Peki», diye cevap verir. «Bu sorduklarını Allah'a sorarım.» Cümlesini tamamlar tamamlamaz, sofunun yanından ayrılır, yoluna devam eder.

Tam evinin kapısına geldiği zaman, o şehrin kemancısıyla karşılaşır. Bu adam öbürünün aksine, hic din ile uğraşmazmış. Sabah akşam, gece gündüz kemanını çalıp durarmuş. O da peygambere, «Ya peygamber» demiş. «Sen Allah'la konuşuyormuşsun. Sor bakalım ona, ben bu fani dünyadan göç ettiğim zaman nereye gideceğim. Cehenneme mi, yoksa Cennete mi? Acaba Allah bana cennette ufacık bir yer ayırdı mı?.» Yaşlı kemancının bu sözleri üzerine peygamber ona da «Peki.» cevabını verir.

Gel zaman git zaman, bir gün, peygamber, Turisina Dağına Allah'la konuşmaya gider. Konuşurlar. Tam oradan ayrılacağı bir sırada Hz. Musa'nın aklına gelir. Ve hemen Allah'a dindar adamın ve kemancının kendisine söyledikleri şeyleri sorar. Allah, Peygamberin bu sözleri üzerine uzun uzun düşünür.Neden sonra Hz. Musa'ya «Onlara söyleki,» der, «Allah'ın şu anda çok işi var. Dünyayı, bir dikiş iğnesinin deliğinden geçirmeye çalışıyor!...»

Peygamber bu sözlerden hiçbir şey anlamaz Başını sallayarak oradan uzaklaşır. Ertesi gün doğruca dindar adamın yanına gider. Adam pür telâş «Sordun mu?» der. Peygamber «Evet,» deyip, Allahın kendisine tekrarladığı şeyleri ona tekrarlar: «Allahın şu anda çok işi var. Dünyayı, bir dikiş iğnesinin deliğinden geçirmeye uğraşıyor. Onun için senin söylediğin şeylerle pek alâkadar olmadı!» Peygamberin bu sözleri üzerine, dindar adam, hayretten gözleri faltaşı gibi açılmış olduğu halde: «Nasıl olur,» der, «Koskoca dünya hiç minimini bir iğne deliğinden geçer mi?» Hz. Musa onun bu sözlerine hiç cevap vermez ve yoluna devam eder.

Kemancının yanına geldiği zaman, o da dindar adam gibi istediklerini yerine getirip getirmediğini,peygambere sorar. Peygamber ona «Getirdim,» der ve Allahın sözlerini tekrarlar: «Allahın şu anda çok işi var. Dünyayı bir toplu iğnenin deliğinden geçirmeye çalışıyor. «Kemancı onun bu sözlerine dindar adam gibi şaşmaz. Gayet tabii bir şekilde kemanını alır, omuzuna koyar ve «Geçirir, dünyayı da kainatı da o iğnenin deliğinden geçirir. Çünkü Allahtır.» diye kemanını çalar.. çalar...

Allah herşeye kadirdir. Onun yapamıyacağı iş yoktur. Buna inanmak da, ona inanan bizlerin başlıca vazifesidir...

Öğretmeniniz diyor ki

OKULDA

Yazan: SADIK ÖVET

Tilkinin dönüp dolaşacağı yer kürkçü dükkânıdır» diye bir söz vardır. Birkaç gündür bu durumdasınız. Okulunuzu sanki dün bırakmış gibi olmuşsunuzdur. Dört aya yakın uzaklaştığınız arkadaşlarınızla gene yanyanasınız. Öğretmenleriniz karşınızda duruyor. Birbirinizde ayrıldığınız günden bu yana gördüğünüz değişiklikler var mı? Bakın ben söyleyeyim. İrileşmişsinizdir, boylarınız büyümüştür. Yaz güneşinin cildiniz üzerinde yaptığı yanma sizleri esmerleştirmiştir. Bunlar bir öğrencinin sağlık işaretidir.

Yalnız bu ilk günlerde evvelki alışkanlıklarınızdan sıyrılmak, o serbest ve istediğinizi yaptığınız zamanların sizde bıraktığı başıboşluğu bir tarafa bırakmak lâzımdır. O canım sabah uykularını, serin akşamlarda arkadaş toplantılarını düşünürsünüz. Uyku saatleri sınıflarınızda geçiyor. Şimdi belki bir arkadaşınız tahtada bir problem çözüyor, siz dikkatle ona bakıyorsunuz. Veya masalarınızda bir parağrafı inceliyorsunuz. Yahut öğretmeniniz bir coğrafya konusunu haritada açıklıyor. Akşamı hiç sormayın. Kitap ve defterlerini alamıyanlar onları tamamlamakla uğraşıyorlar. Birçokları ilk zamanlar işi sağlam tutarlar. Ödevlerini, derslerini hemen hazırlarlar. En iyisi de budur.

Okulun ilk günlerinde bazı karışıklıklar olur. Bir ders yılının böyle bir gününe ait tuhaf bir hatıram var. O günü hiç unutamam, durun anatayım.

Son sınıf öğretmeni idim. Yoklama defterini hazırlamış, herkesi numara sırasına göre yazmıştım. Yeni gelenler de vardı. Sıra ile adları okuyorum:

— Buradayım öğretmenim.

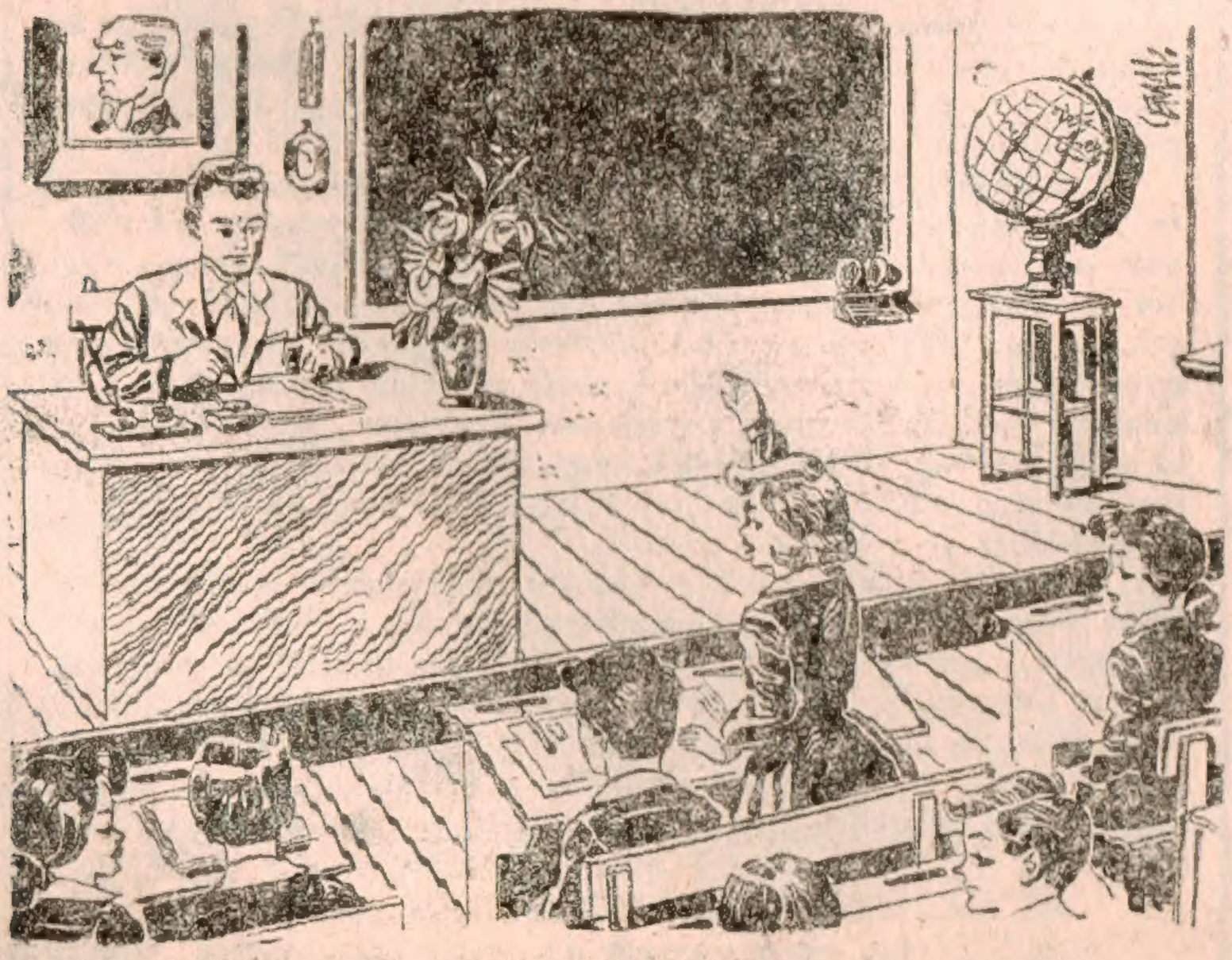

— Buradayım öğretmenim!
— Buradayım efendim!

— Buradayım efendim
— Burada.

Arkadaşlarınız hevesle, neşeli seslerle geldiklerini bildiriyorar. Yokamaya devam ediyorum:

— Cengiz
— Buradayım öğretmenim
— Unal
— Buradayım.

Yoklama bitti, bitti ama defterde 48 kişi gelmiş görünüyor. Bir de çocukları oturdukları yerde sayayım diyorum: iki, dört, altı, sekiz... nihayet 46 mevcut var. İki kişi noksan. Herhalde yanlışlık yaptım, bir yoklama daha. Gelen kırsekiz, sınıfı sayıyoruz kırkaltı öğrenci yerinde oturuyor. Çıldırmak işten değil. Bu defa herkesi ayağa kaldırarak ve kendilerine bakarak yoklamayı yeniliyoruz. Bir de görüyoruz ki, sınıfta adları aynı olan Cengiz ve Unaldan ikisi gelmemiş, gelen Cengiz ve Ünal, gelmeyenler için de, yanlışlıkla buradayım diyor.

Sınıflarda aynı adı taşıyanlar arasıra yanlışlıklara sebep olurlar. Muhakkak soyadlarını da kullanmak lâzımdır. Benim soyadlarını okumadan yaptığım yoklama nasıl işi bozdu ise, sizin de yapacağınız yanlışlıklar, unutkanlıklar kendinizi zor duruma sokabilir. Zaten bir öğrencinin okul içinde ve dışında yapacağı işler bellidir: Temiz kıyafetle vaktinde okula gelmek, öğretmenlerini dinemek, izin alamdan söze karışmamak, derslerini hazırlamak, küçük sınıflardaki kardeşlerine yardım etmek, okul ve sınıf eşyasını temiz tutmak... Okul dışında da dikkat edeceğiniz hareketler vardır: Anne ve babanızı üzemmek, büyükleri saymak, yolda kimseyi rahatsız etmemek, öğretmenleri görünce selâm vermek... Canım bildiğiniz şeyler, fakat tekrarında fayda var. Hele gece yatarken kendi kendinize:

— Ben bugün ne yaptım, ne öğrendim?

derseniz istenenin en iyisini yapmış olursunuz. Yeni öğrenim yılınız başarılı olsun çocuklar.

GÜZEL BİR HİKÂYE

OKULA HASRET

Ahmet tatlı sabah uykusundan her sabah olduğu gibi yediği bir tekmeyle, anî olarak uyandı. Alışmıştı artık. Tekmeyi kim attı diye bakmıyordu bile. Zalim üvey babasının ateş püskürürcesine söylediği sözleri çaresiz işitiyordu. Uvey baba hem annesine, hem kendisine söylenip duruyordu.

— Ne uykusu bu böyle? Saat beş olmuş. Herkes işinin başına geçmiş çalışıyordu bile! Çabuk kalk ve işinin başına git. Yoksa kafanı kırarım.

Ahmet bir fırlayışta yataktan kalktı. Çabucak yıkandı ve yola koyuldu. Sinirleri bozuk olduğundan titriyordu. Ayaklarında derman kalmamıştı.

Nereye gidecekti? Uvey babası boş durmasın diye ona bir iş bulmuştu ama bu küçük yaşında çok ağır geliyordu ona bu iş... Iki günden beri istemiyerek devam ediyordu. İşe gitmekten vazgeçerek başka bir tarafa doğru ilerlemeğe başladı.

Ah, neye okumamıştı sanki? Eğer çalışkan bir öğrenci olsaydı bu sene ilkokuldan diploma alacaktı. Iki sene birinci sınıfta kaldıktan sonra ancak üçüncü sene ikiye geçebilmişti. İkinci sınıfta okuldan geldikten sonra oyuna dalmış «yarın çalışırım» diyerek çantasının yanına uğramamıştı. O sene tabiî olarak sınıfta kalmıştı. Yine o sene ikinci ve büyük bir felâket olmuş, babası kalb krizinden ölmüştü. Annesi, zavallı kadın, yeniden evlenmeğe mecburdu. Çünkü ne paraları ne de para getirecek bir şeyleri vardı. Uvey baba daha ilk günden:

— Ben çocuk okutamam. Okumak nedir ki sanki? Çalışsın, sanat sahibi olsun! diye tutturdu.

Annesi yalvarıp yakararak Ahmedin o sene de okula devam etmesini sağladı. Fakat Ahmedin birinci ve ikinci karneleri zayıflarla yüklü gelince üvey baba onu okuldan çekti, aldı ve ağır bir işe koydu.

Ahmet ilerliye ilerliye alışkanlıktan olacak okulun önüne gelmişti. Sabah zili henüz çalmamıştı. Arkadaşları şen, şakrak gülüp dolaşıyorlardı. Ahmet eşiğe oturup başını kapıya dayadı. Gözleri yaşarmıştı. Dalgın bir vaziyette dururken yanıbaşında bir ses işitti.

— Niçin ağlıyorsun Ahmet?

Döndü, yanında başöğretmen duruyordu. Başöğretmene kendisini tekrar okula alması için yalvardı. Başöğretmen Ahmedi okula almağa karar verdi ve onu üvey babasının gönlünü yaparak onun her gün okula gönderilmesini sağladı. Artık Ahmet de bambaşka bir şevk ve heyecan vardı. Çalışacak, çalışacak, çalışacaktı.

Başını kapıya dayadı gözleri yaşarmıştı.

BEŞİNCİ CİLDİMİZ BU SAYIDA TAMAMLANDI

Mecmuamızın 59 - 71 inci sayıları 5 inci cildimizi teşkil etmektedir. Posta masrafları artmış olduğundan gerek 5. cild, gerek daha evvelki ciltleri ciltletmek istiyenler, mecmualariyle birlikte ciltleme bedeli olarak idarehanemize (375) kuruş yollamalıdırlar. Yalnız cilt kapağı istiyenler 275 kuruş göndereceklerdir. İstanbul'da olup da mecmualarını ciltletmek için matbaamıza getirenler, eskisi gibi 200 kuruş ödiyeceklerdir. Ödemeli muamele yapmadığımız için cilt bedellerinin mutlaka posta havaleşi veya pul olarak yollanmasını rica ederiz.

Bildiğiniz gibi 1 - 16. sayılarımız birinci, 17 - 32. sayılarımız ikinci, 33 - 45. sayılarımız üçüncü ve 46 - 58 sayılarımız da dördüncü cildimizi teşkil etmektedir.

Şimdiye kadar tamamlanan 5 cildin de az miktarda idarehanemizde mevcudu vardır ve beher cilt 10 lira fiatla satılmaktadır.

Arının Hikâyesi

Güneş doğmuştu. Işıkları yaprakların arkasından süzülerek bana kadar geliyordu. Havada pırıldayan bir kanat gördüm. Dikkatle bakınca bunun bir arı olduğunu farkettim. Fırsatı kaçırmamak için seslendim:

— Arı, sizin de bana anlatacak şeyleriniz yok mu? Sizden çok tatlı şeyler dinlemek istiyorum.

— Tabii, bizim de anlatacak şeylerimiz var, ama işlerimiz çok! dedi.

Bu sırada yanımdan geçen başka bir arı:

— Ben kovana gidiyorum. İstersen kıraliçeye söyliyeyim, ziyaretinize gelsin! dedi.

Bir kıraliçenin ziyareti! Arılar arasında kıraliçeden daha yükseği olmadığı için koltuklarım kabardı.

Kıraliçe biraz sonra arkasında birkaç arı ile geldi:

— Size yardımım dokunacağını bilmek beni çok memnun edecektir. Zaten biz, çiçeklerin suyunu emerek çalışırız, bu sade kendimize değil insanlığa da bir hizmettir! dedi.

Balımız çok tatlıdır, onu yerken bizi unutursunuz; bazan bir damla acı suyun hayatımıza son verdiğini bile düşünmezsiniz!

Ben arılar hükümdarıyım, istediğinizi sorunuz, söylerim. Benden ne istiyorsunuz? Sizin hizmetkârınızım!

— Kıraliçe!... Sana hayran oldum. Teşekkür ederim. Senden hiçbir şey istemiyorum, yalnız senin yüksekliğinin önünde eğiliyorum.

Senden sadece bana, kovanının sırrını ve hükümetinin çalışmasını anlatmanı istiyorum.

— Kovanımda çalışanların hepsi saf ve çalışkan yaratıklardır. Orada tam bir barış hüküm sürer, onun için kovanımda hiç sır yoktur.

— Güzel kıraliçe, emrindeki arılara çalışma sevgisini nasıl verebiliyorsun?

— Güzel kıraliçe mi dedin? Rica ederim, böyle boş sözlerle beni koltuklamağa çalışmayınız.

Bu güzel sözleri bana söyleseniz de, söylemeseniz de balımı yiyeceksiniz.

İnsanı koltuklamak için söylenilen bu çeşit sözler, benim küçük vücudumdan daha sağlam vücutları devirmiştir. Sizi dinlemeğe vaktim yok. Eğer beni, bunları söylemek için çağırdınızsa hemen gidiyorum.

— Oh!... Hayır, hayır, gitme!... Sen yalnız bana emret her istediğini yaparım. Rica ederim, emrindeki arılar arasındaki çalışmayı, birliği nasıl sağlıyorsun? Söyle!

— Biz kıraliçeler mi? Onlara örnek olarak! Nasıl, kolay değil mi?

Tembel bir kıraliçe emrindekilere örnek olamaz. Ödevimiz güzel ve büyüktür.

Biz işimizi yorulmadan büyük bir sevgi ile yaparız. İyi emretmek için de söz dinlemesini biliriz.

Bunun için evvelâ kıraliçeler, şekeri çiçeklere veren, bütün gördüklerinizi yaratan Allahın emirlerini dinliyerek çiçeklerin suyunu emeriz. Bu söz dinlemeği, emrimizdeki arılardan da isteriz. Emir verenler sözlerini geçirebilmek için onlara örnek olmalıdırlar.

— Görüyorum, hükümetiniz çok olağanüstü!

— Biz emir vermek sözünün Allahtan geldiğini bildiğimiz için, hiçbir arımıza fenalık yapmayız. Bilâiks daima onların iyiliğini düşünürüz.

— Hayret! Kovanınızda çalışanların istediklerini nasıl öğrenirsiniz?

— Bizde halk, emir vermeden gelir.

— Nekadar bilgilisiniz! Ama buyruğunuz çok kısa sürüyor değil mi?

— Biz daha yumurtadan yeni çıkan yavrularımızı kendi yürüdüğümüz yoldan yürütürüz.

— Oh, Allahım, şu tabiatta her şey nasıl da düzenli! Arılar kıraliçesi sen, hayatta kendinden başka hiçbir şey, düşünmiyen insanlara ne güzel örneksin!

Kıraliçe güldü:

— Kuvvetli hisler iyi idare edildiği zaman asildir. Gel kovanımızı gör. Bak nasıl işçi arılar çiçeklerin tatlı sularını emmek için birbirleriyle yarış ediyorlar. Biz yalnız kendimiz için değil, insanlar için de çalışırız. Ballarımız onun için tatlıdır.

Hayatımızın birkaç ay devam edeceğini bildiğimiz halde hiç ölmiyecekmiş gibi çalışırız. Ölüm kovanımızdaki çalışmayı durduramaz. Çünkü; yumurtadan çıkan yavrular hemen bizim gibi çalışmağa başlarlar.

Eğer oturduğunuz yerin civarında kovan varsa bir kış günü yanına gidiniz. Kulağınızı kenarına dayayınız. İçerdeki tatlı ve ahenkli vızıltıları dinleyiniz.

Soğuktan korunmak için hepimiz birbirimize sarılmışızdır. O zaman nasıl çalıştığımızı, birliğin aramızda nasıl devam ettiğini anlarsınız.

Gün çok güzel ve parlaktı. Arılar kıraliçelerinin etrafında tatlı vızıltılarla uçuşuyorlardı. Ağızlarında taşıdıkları yükler hızlı uçmalarına engel oluyordu.

İşçi arılardan biri taşıdığı eşyaların en güzelini kıraliçeye verdi. Bu sırada erkek arılar kıraliçelerini almağa gelmişlerdi. Nihayet tek bir vızıltı halinde uzaklaştılar. Gözlerimle onları bir hayli zaman takip ettim. Tatı vızıltılar hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Yamutürk ANSİKLOPEDİSİ

EN · EMİN BİLGİ HAZİNESİDİR

6. Fasikül Çıktı

Beher Fasikülün Fiatı 250 Kuruştur.

MERAKLI Bahsler

BİTKİ HAYVANA NEDEN BENZER?

— Bize meyva veren ağaçlar, sebze diye yediğimiz otlar ve süs diye kullandığımız çiçekler hep birer canlı varlıktır ve hele dört bakımdan hayvandan ayırt edilemezler: Onlar da yiyecek yerler, yediklerini sindirirler, nefes alırlar ve büyüyüp ölürler.

ŞEKER NEDEN YARAR?

— Vücudü besliyen şeylerden biri de şekerdir. Bunu, yunu sayabiliriz. Deniz suyu işletici bezinler arasında saydık. Şeker insanı şişmanlatmaz ama, kanlandırır. Onun için, zayıf kimselere ve hele çocuklara çok şeker yedirirler. Çocukların kanlanmağa ihtiyacı olduğu için kendiliklerinden şekeri çok severler.

NELER YEMELİ?

— İnsana, çok yemekten ziyade iyi yemek yarar. Vücude yaramıyacak şeyler boş yere mideyi yorar. Onun için, besleyici, kuvveti çok olan şeyleri yemelidir. Bunların türlü çeşidi vardır. Başlıcalarını et, yağ, yağlı maddeler, ekmek, hamur işi gibi nişastalı şeyler ve şeker olarak sayabiliriz. Bunlar işletici besinlerdir.

İNSAN HAYVANDAN NASIL AYRILIR?

— İnsanın hayvandan ayrıldığı çok noktalar vardır. Bir kere, insan konuşur. Hattâ eski bir filozofun bir sözü vardır: «İnsan konuşan hayvandır.» der. Konuşma ve aklından geçenleri anlatma, birbirile anlaşma insanı bütün öteki hayvanlardan ayıran en büyük farktır.

BİLGİNİZİ ÖLÇÜNÜZ

Size üç soru soruyoruz. Cevap veriniz. Böylece kendi kendinize bilginizi yoklamış olacaksınız. Cevaplarınızın doğru olup olmadığını anlamak için de 10 uncu sayfaya bakınız. Doğru cevaplar orada yazılıdır.

Sokakları nehir olan şehir hangi şehirdir?
1 — Venedik mi?
2 — Napoli mi?
3 — Atina mı?

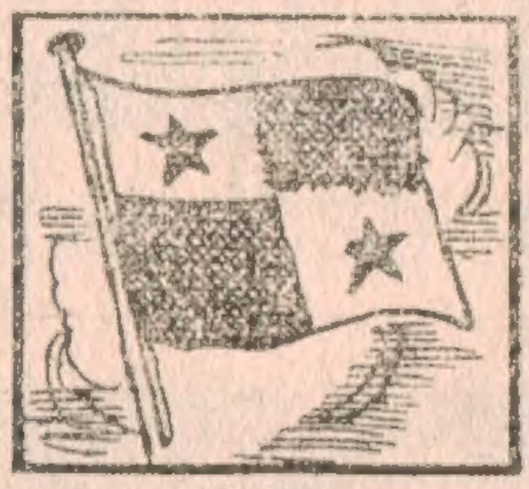

Bu bayrak hangi devletin bayrağıdır?
1 — İspanyanın mı?
2 — Panamanının mı?
3 — Venezüella mı?

Bu subayın rütbesi nedir?
1 — Yüzbaşı mı?
2 — Yarbay mı?
3 — Üsteğmen mi?

Nuri Sami KORAL

TELLAL ZÂDE HACI İSMAİL DEDE

Büyük Dede Efendinin (Hammamî Zâde İsmail) talebelerinden ve meşhur musikîşinaslarımızdan biri de Tellal Zâde İsmail Dede'dir. Türk musikîsine emeği geçmiş olan bu sanatkârımız da diğerleri gibi saray musikîşinasları arasında yer almaktadır. İkinci Mahmut ve Abdülmecit devrinin üstadlarındandır. Hocası İsmail Dede ile beraber hacca giderek hacı olmuş, hocasının orada vefatı üzerine tekrar İstanbul'a dönmüş ve 1871 de İstanbul'da vefat etmiştir. Eserleri, Türk musikîsinin şaheserlerini teşkil etmektedir. Sayısız besteleri ve dinî alandaki ilâhileri bu sanatkârın büyüklüğünü dile getirir.

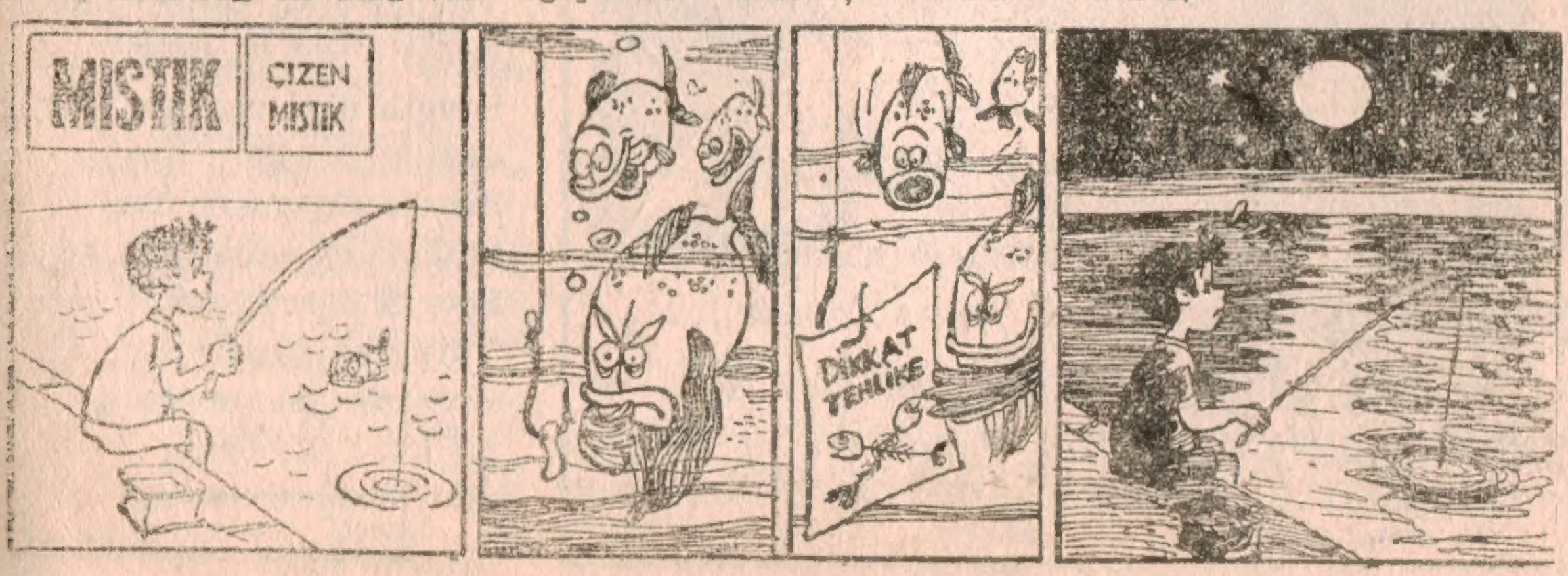

Büyük bir alâka ile karşılanan

ÇOCUK HAFTASI 1959 YILLIĞI
ÇOCUK HAFTASI 1959 YAZLIĞI
KORKUSUZ PİLOT
BAYTEKİN MEÇHUL
DÜNYALARDA

Özel Sayılarımızdan Sonra

5 inci özel sayımız

ÇIKTI

52 sayfa, 5 renkli yaldızlı kapak içindeki
Bu harikulâde resimli romanımızın fiatı
Yine ***125 Kuruştur.***

HÂLÂ ALMADIYSANIZ, MEVCUDU TÜKENMEDEN BUGÜN HEMEN BİR TANE ALINIZ.

GÜZEL ŞİİRLER

OKUL SEVGİSİ

Okul bizim canımız,
Rûhumuzdur öğretmen!...
Kaynar orda kanımız,
Nasıl sevmem onu ben?...
Ordadır "BÜYÜK BAŞ",
Ordadır kutlu savaş,
Ordadır dost, arkadaş,
Nasıl sevmem onu ben?...
Kalbimde, özümde o,
Yazımda, sözümde o,
Tütüyor gözümde o,
Nasıl sevmem onu ben?...
"Ayrılık, ne zormuş âh!"
Sözüm bu akşam, sabah,
Biliyor Ulu Allah,
Çok severim onu ben!...

★

SEVGİLİ ÖĞRETMENİM

Annemin bir eşisin,
Sevgili öğretmenim!...
Yurdumun güneşisin,
Sevgili öğretmenim!...
Görmüyor gözüm sensiz,
Gülmüyor yüzüm sensiz,
Kan ağlar özüm sensiz,
Sevgili öğretmenim!...
Dolaşırken köy, şehir,
Tâtilim oldu zehir,
Edeyim kime kahir?
Sevgili öğretmenim!...
Sensin derdime ilâç,
Sensin başımdaki taç,
Mühtâcım, sana muhtaç,
Sevgili öğretmenim!...
Yürekten yana yana,
Koşarak geldim sana,
Kollarını aç bana,
Sevgili öğretmenim!...

F. Cemâl Oğuz ÖCAL

EZOP'TAN HİKÂYELER

ÇİFTÇİ VE ÜÇ DÜŞMANI

Bir kurt, bir tilki ve bir tavşan, aynı zamanda karınlarını doyurmak için bir çiftliğin altını üstüne getiriyorlardı. İlk teşebbüslerinde muvaffak oldular, buldukları yiyeceklerle yuvalarına döndüler. Lezzetli yiyeceklerin tadları damaklarında kalmıştı. Dayanamıyarak aynı çiftliğe tekrar gittiler Ama çiftçi bu defa tedbirli davranmış bir çok yere tuzaklar kurmuştu. Teker teker hepsini ele geçirdi.

Karnını doyurmak için bir iki şalgam kemiren tavşan hayatını bağışlaması için çiftçiye yalvardı. Bir daha onun topraklarına girip zarar yapmıyacaktı.

Tilki ise, çiftliğe fena niyetlerle gelmiş olduğuna dair yapılan bütün ithamları şiddetle reddetti. Onun niyeti sadece tavşan ve diğer haşaratların çiftliğe zarar vermelerine mani olmaktı. Hem adalete hem de çiftçinin kendisine karşı büyük hürmet besliyordu.

En son olarak da kurt sorguya çekildi. Kurt cesaretle çiftliğe, kuzuları yemeğe geldiğini, çiftçinin kendilerini en tabii hakları olan şeylerden mahrum ettiğini iddia etti. Sonu ölüm bile olsa hakkı olan yiveceği çiftçinin elinden almağa her zaman için çalışacaktı.

Bunları dinleyen çiftçi en sonunda kararını şu şekilde verdi:

— «Tavşan gösterdiği pişmanlık ve gerçeği olduğu gibi söylediği için affedilecektir. Tilki ve kurda gelince, onlarla birlikte asılıp öldürülecekler, hem suçarı, hem de iki yüzlülükleri ve küstahlıkları onlara bu cezayı hak ettiriyor.»

Yanlış hareketlerde bulunanlar, suçları ne derece büyük olursa olsun, doğruyu itiraf ettikleri takdirde kolayca affedilebilirler.

RÜZGÂR VE GÜNEŞ

Kuzey rüzgârıyla, güneş arasında, hangimiz daha kuvvetliyiz diye bir münakaşa doğmuştu. Yolda giden bir seyyahı görünce kuvvetlerini onun üzerinde denemeğe karar verdiler. Hangisi seyyahın pelerinini daha çabuk uçurursa o kazanacaktı. Kuzey rüzgârı öyle bir fırtına kopardı ki, pelerinin düğmeleri koparcasına oldu. Fakat seyyah, pelerinine sıkı sıkı sarıldı. Kuzey rüzgârının bütün gayreti boşa gitti.

Güneş ise bulutların arasından sıyrıldı. Bütün ışıklarını seyyahın üzerine gönderdi. Sıcakta bayılacak hale gelen seyyah, pelerinini fırlatıp attı. Serinlemek için en yakın gölgeliğe sığındı.

İYİLİKLE DAHA ÇOK İŞ BAŞARILIR.

ASLAN VE ESİR

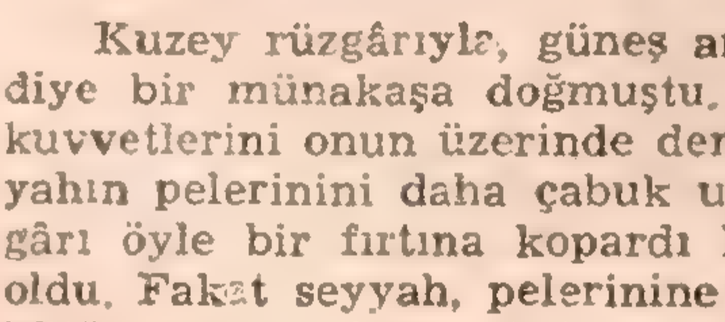

Sahibinin zulmünden kaçan bir esir yolda ayağına diken batmış olduğundan topallayan ve acıyla inleyen bir aslana rastladı. Esiri görünce, Aslan yaralı ayağını kaldırdı:

— «Ben zavallı bir varlığım, diye yalvardı. «Yardımına ihtiyacım var.»

Esir cesaretini kaybetmeden, Aslanın ayağındaki yarayı inceledi. Sonra dikeni bularak çekip çıkardı. Aslanı ızdıraptan kurtardı. Aslan keyifle ormana döndü.

Bir zaman sonra Esir yakalandı ve «Aslanlara atılmak» suretiyle ölüme mahkûm edildi. Esirin atılacağı aslan, bir gün ormanda kendisinin yardımı dokunan aslandı. Kafesinden çıkan aslan esiri tanıdı. Onun üzerine atılıp parçalayacağı yerde, ayağını adamın kucağına koyup bekledi.

Durumu işiten kıral Aslanın tekrar ormana gönderilmesini, esirin affedilip hürriyetine kavuşturulmasını emretti.

İyilik yapan iyilik bulur.

KÖYE GELEN YABANCI

YAZAN: KEMALETTİN TUĞCU

— Demek bu bağışı reddetmiyeceksiniz?

— Hayır, bir insan istediği insana bir bağışta bulunabilir. Bilhassa ben ona hakikî bir evlât gibi muamele ettim. Benimle avundu.

— Biz de dâva açar, sizin bir köylü çocuğu olduğunuzu isbat ederiz.

— Sizin gibi sefih, ahlâksız, değenere insanların çocuğu olmağa cahil, fakir bir köylünün çocuğu olmayı tercih ederim. Bu adam bir yabancıdır; Fakat siz babasını aldatan, ona son anlarında eziyet eden vicdansız bir kadınsınız. Bana sizin oğlunuz olmadığımı bildirmekle büyük bir iyilik ettiniz. Bunun için teşekkür ederim.

— 12 —

Ömer şaşkın ve perişan sokağa çıktı. Kitaplarını hastahaneye götürdü. Hayatı sanki tamamiyle değişmişti. Kendisinde bir boşluk hissediyordu. Durmadan:

— Benim anam, babam değillermiş, diyordu.

Onlara tekrar gitmek, anasının, babasının kim olduğunu sormak istedi. Fakat onların hakaretlerine tahammül edemiyecekti.

Kendi kendine:

— Acaba Dadıkalfa sağ mı? yalanı mı? diyordu. Bana karşı soğukluklarından, hainliklerinden, binayı elimden almak için mi bunu söylüyorlar.

İki gün tereddüter içinde yaşadı. Sonra, pazar sabahı birden aklına bir fikir düştü:

— Acaba Dadıkalfa sağmı? O, bu ailenin emektarı. Herşeyi bilir.

Dadıkalfa Mihriban Hanımın dadısıydı. Ona bakmış, onu büyütmüştü. Anası kadar onun üzerinde emeği vardı. Büyükbaba son mektubunda Dadıkalfayı çağırttığını, onun kendisine baktığını yazmıştı.

Hayli ihtiyar olan bu kadını Feyzi Bey evine yollamıştı. Fakat Ömer ona her ay aylığını götürür, birşey isteyip istemediğini sorardı.

Ömer birşeyler öğrenmek ümidiyle Beşiktaşın yolunu tuttu. Dar sokaklar arasındaki küçük evin kapısını çaldığı zaman onu sağ bulamamaktan korkuyordu. Kapıyı on üç, on dört yaşlarında bir kız açtı. Ömer:

— Safinaz Hanımı arıyorum, dedi.

Yabancı kızı Ömeri baştan aşağıya süzdü. Sonra içeriye seslendi:

— Teyze seni bir bey soruyor, diye seslendi.

Derinden bir ses geldi:

— Kimmiş kızım, yoksa Ömer Bey mi?

Ömer birden rahatladı. Kızın cevabını beklemeden taşlığı geçerek ince kilimler yayılı, sedirli ve alçak pencereli odaya girdi.

Kadın sedirde oturuyordu Yanında kotuk değnekleri vardı. Başını oyalı bir yemeni ile bağlamıştı. Omeri görünce oturduğu yerden haykırmağa başladı. Omer onun elini öptü. Sedire oturdu. Kadın:

— Seni dünya göziyle bir daha gördüm, diye ağlıyordu.

Omer ona başından geçenleri anlattı. Kadın hemen:

— Bilirim evlâdım, bilirim, dedi. O hayırsız Mihriban babacığını kahır içinde öldürdü. Daha babasının ölüsü kalkmadan kesesini araştırdı. Parmağından yüzüğünü, yastığının altından banka defterlerini çekip aldılar.

Kadın anlata anlata bitiremiyordu. Nihayet Ömer:

— Dadıkalfa, dedi. Senden bir ricam var. Benim anam, babam kim.

Kadın şaşırdı:

— A, o nasıl lâkırdı oğlum. Cevdet Beyle Mihriban.

— Emin misin?

— Emin olmaz olur muyum?

Ömer yine şaşırdı. Kadının doğru söylediği belliydi. Fakat içindeki şüpheyi bir türlü atamıyordu.

— Bilirim evlâdım, o hayırsız, babam kahır içinde öldürdü

— Ben apartımanda mı doğdum, dedi.

— Sen mi? Hayır.

— Nerede doğdum ya?

— Dur bakayım. Seyde baban bir memurdu. Dışarı gitmişti. Zaten anneni evden kaçırmıştı.

— Dadı kalfa, rica ederim şu eskiye ait bildiklerini bana anlat.

— Anlatayım yavrum. Unutulur günler değil ki. Bu Cevdet, anneni mektebe gidip gelirken görmüş. Galiba sokaklarda konuşurlarmış. O zaman ben de genctim, Efendi beni evlendirmemişti. Apartımandaydım. Oraya konak derdik. Konağa görücüler geldi. Hanımefendi de sağ. Kızı gördüler. Bir resim bıraktılar. Feyzi Efendi tahkikat yaptırdı. Cevdetin babası öyle pek de sağlam ayakkabı değil. Ailesi açık saçık. Razı olmadı. Kızı da mektepten çekip aldı. Derken bir sabah baktık ki Mihriban yatağında yok. Bir mektup bırakmış. Baba, beni istediğim adama vermedin, evlenecek olan sen değilsin, benim diye yazmış. Kaçtığını, kendisini aramamalarını haber veriyor.

O namuslu ve ağır başlı aile için bu bir yıkım oldu. Feyzi efendi çok kahırlandı. Ağzımızın tadı bozuldu. Hanım da her gün ağlardı. Birgün, bir mektup aldık. Mihriban babasına yazıyor: «Babacığım, diyor Bir cahillik ettim, çok pişman oldum. Hasretinizden gece gündüz ağlıyorum, beni affedin.» En, ne olsa babadır. Feyzi Efendi pek de açığa vurmadı. «Hanım, dedi. Ben senin anasığına karışmam. İşte kızından mektup. Ne istersen yap.»

Bir gün Hanım beni çağırdı.

— Safinaz, dedi. Seni Mihribana yollasam gider misin?

- Emredersiniz efendim. Ama ben yol, iz bilmem.

— Orasını düşünme. Ben vekilharca söylerim, seni tirene bindirir, kızın paraya filân ihtiyacı vardır. Biraz para götür, gözünle de gör. Birkaç gün kalır, gelirsiniz. Telgraf çekeriz onlar seni istasyonda karşılar.

Omer sordu:

— Gittiğin yer neresiydi, Dadıkalfa?

— Ne bileyim ben yavrum. Biletimi aldılar, beni tirene bindirdiler. Galiba iki gece bir gün yollarda kaldık. Sonra tenbih ettikleri bir yolcu bana «Haydi Kalfahanım hazırlan, ineceğin yere geliyoruz» dedi. Tiren durunca da Mihribanla Cevdeti istasyonda gördüm. Beni alıp eve götürdüler. Bir izzet, bir ikram. O riyakâr Mihriban durup durup boynuma sarılıyordu. Ama anladım ki işleri pek yolunda değil.

(Devamı gelecek sayıda)

Maziden istikbale

Doludizgin

ORDU SEVGİSİ

Türk Milleti doğuştan askerdir, kardeşlerim... Muharebe görmüş nesillere, görmemiş nesiller tarafından dünyanın hiç bir yerinde Türk topraklarında olduğu kadar saygı ve hürmet beslenmez.

Türk, canından fazla sevdiği vatanı için ölmeği esir olmaya tercih eder, bunu ne kahramanlık ne de fedakârlık olarak kabul eder. Bu, sadece vatana ve bayrağına karşı olan vazifesinin basit bir icabıdır.

Bu anlayış, Türk vatanını baştan başa şehitler diyarı, her Türk evini bir parça kışla yapmıştır. Hangi Türk evine girerseniz girin askerlik, ordu ve harb hâtıralarını baş köşede bulursunuz.

Sinemaya gideriz, perdede gördüğümüz bir harb sahnesi hepimizi coşturur, bayrağımızın dalgalandığını görünce yaşa, varol'larla karışık heyecanımızı güç zaptederiz.

İşte bütün bunların kaynağı, milletçe ordumuza karşı beslediğimiz sevgidir, küçük kardeşlerim. Aile ocağımıza, toprağımıza, mukaddesatımıza olan bağlılığımız ordumuzu sevmemizin en abeli sebeplerinden biridir.

İstiklâl harbini kazanan kimlerdir?... Teçhizatı noksan, cephanesi kıt, her türlü ikmâlden mahrum Mehmetçiklerimiz tabii. Ama onların arkasında, yanıbaşlarında azimle ve insan üstü bir gayretle çalışan, döğüşen Fadime Bacılar, Nine Hatunlar, yetmişlik ihtiyarlar ve yalınayak dolaşan kardeşlerimizin de rolleri yok değil... Elbette böyle bir millet ordusu ile candan bağdaşacak. Onları birbirinden farklı varlıklar olarak düşünmeğe imkân yoktur. Kaynak biri, sel olup çağlayan beriki... Biri olmazsa, diğeri yaşıyamaz.

İşte millî kudretimiz buradan doğuyor...»

Bir milletin yükselme veya alçalma yolunda olduğunu en canlı, en iyi misâl, o milletin varlığının timsali olan ordusudur.

Bir vecizesinde, «Türk birliğinin, Türk kudret ve kâbiliyetinin, Türk vatanseverliğinin çelikleşmiş ifadesi, ordumuzun en güzel tarifidir.» diye Atatürk, diğer bir vecizesinde, «Bir ordunun kıymeti, subay ve kumanda heyetinin değeri ve milletin ona beslediği sevgi ile ölçülür,» der.

Beşikteki çocuğundan, ak sakallı ihtiyarına kadar asker olan bir milletin içinden (ORDU) diye bir ayırma yapmak mümkün değildir. Bunun içinde ordumuzun kahramanlığından bahsedilirken, doğrudan doğruya Türk milletinden bahsediliyordur.

Türk milletinin kendi içinden doğan ordusuna olan sevgisi sonsuzdur. Ve bu sevgi :

Türk ordusu yenilmez merdlik denemesinde
Her eri bir yıldırım düşmanın tepesinde
Yurdu, cumhuriyeti korumaktır azmimiz.
Coşar İstiklâl aşkı gençliğin gür sesinde.

Diye devam edip giden bu şiirde ne güzel anlatılıyor değil mi?..

Ali Cemal SOYCAN

ŞEREF KÖŞESİ

Zehra TARAKCI ☆ Adapazarı, Eser İlkokulu, 5/A, 172.

Nursel BİLİKÇİ ☆ Adapazarı, Eser İlkokulu, 5/A, 173.

Berrin BELİPEK ☆ Adapazarı, Eser İlkokulu, 5/A, 180.

ADAPAZARI ESER İLKOKULUNU PEKİYİ DERECE İLE BİTİRENLER.

Güler ADATEPE ☆ Adapazarı, Eser İlkokulu, 5/A, 217.

Özcan BAHADIR ☆ Adapazarı, Eser İlkokulu, 5/A, 228.

Yurdanur KAMACI ☆ Adapazarı Eser İlkok. 5/A 223.

Asuman DEĞİRMENTEPE ☆ Eser İlkok. 5/A. 457.

Ayhan CEYİŞAN ☆ Adapazarı, Eser Ok. 5/A, 473.

Turhan ANIK ☆ Adapazarı, Eser İlkokulu, 5/A, 65.

Süleyman KARABULUT ☆ Eser İlkok. 5/A, 83.

Mustafa ELEMAN ☆ Adapazarı, Eser İlkokulu, 5/A 182.

Selvet GUNGORDU ☆ Adapazarı, Eser Ok. 5/A. 188.

[illegible] ERMEN ☆ Adapazarı, Eser İlkokulu, 5/A. 435.

ADAPAZARI ESER İLKOKULUNUN 1-4. SINIFLARINI PEKİYİ DERECE İLE GEÇENLER

Öner Gürcan ☆ Adapazarı, Eser Ok.	1/A.507	Saadet Çelikaslan ☆ » »	2/A.406
Zühal Özkan ☆ » »	1/A.508	Muammer Koyunoğlu ☆ »	2/A.488
Ilhan Çivicik ☆ » »	1/A.519	Sevgi Araboğlu ☆ »	2/B.332
Hülya Başatlı ☆ » »	1/A.524	Ali Kolaç ☆ »	2/B.392
Nesrin Hersek ☆ » »	1/A.533	Afiye Dindar ☆ »	2/B.359
Rahmi Kaynar ☆ » »	1/B.368	Şükriye Barkın ☆ »	2/B.554
Aynur Bıçkıcı ☆ » »	1/B.369	Emin Genç ☆ »	3/A. 4
Necat Türkkan ☆ » »	1/B.380	Meral Kanı ☆ »	3/A. 38
İmrettin Korkmaz ☆ » »	1/B.409	Mehmet Genç ☆ »	3/B. 85
H. Hüseyin Öngül ☆ » »	1/B.557	Kasım Yıldız ☆ »	3/B.210
Gülşen Ursal ☆ » »	1/B.573	Naci Karacaoğlu ☆ »	4/A.112
Feriş[illegible]h [illegible]miroğlu ☆ »	1/B.574	M[illegible]s'ut Özyüler ☆ »	4/A.130
Şakine Atasever ☆ » »	1/D.650	Güler Derinsu ☆ »	4/A.146
Firuzan Yıldırım ☆ » »	1/D.649	Meral Saraçbaşı ☆ »	4/A.147
Meral Yağcıoğlu ☆ » »	2/A. 14	Ömer Gürcan ☆ »	4/A.258
Sıdıt Küçükler ☆ » »	2/A.104	Şerife Kaya ☆ »	4/A.352
Bilsen Şekeroğlu ☆ » »	2/A.289	Meral Ercan ☆ »	4/A.456
Alaattin Şengül ☆ » »	2/A.337	Hasan Eren ☆ »	4/A.473
Ayhan Akma ☆ » »	2/A.346	Fuat Demircioğlu ★ »	4/B.337
[illegible] ☆ » »	2/A.375	Bingöl Barut ☆ »	4/B.244
Hasan Şen » »	2/A.395	Binali Şeker ☆ »	4/B.268
		Ayşe Bağdat ☆ »	4/B.476

Bugünkü İşini Yarına Bırakma!..

HİKÂYE

Fatma kadın lahana tarlasına kızını da beraber götürerek ona lahana yapraklarını gösterdi. Üzerlerinde sayısız sarı noktacıklar vardı.

— Görüyor musun Ayşe? dedi. Bu noktacıkların her biri bir yumurtadır. Bu yumurtaların içinden kurdlar çıkar ve güveler gibi lahana yapraklarını delerek yiyip bitirirler. Onun için sen, benim şehirde kalacağım zaman içinde bu yaprakları teker teker temizler ve yerlere dökülen yumurtaları da iyice ezersin. Lahanalarımızı ancak bu suretle mahvolmaktan kurtarabiliriz.

Bunları söyledikten sonra Fatma kadın süt oğlunu annesinin, babasının yanına götürmek için şehre gitmek üzere yola çıktı.

Annesi gittikten sonra Ayşe kendi kendine:

— Lahanaları yarın temizlemeğe başlarım. Şimdi acelesi yok! diye düşündü.

Fakat ertesi sabah babası onu çiftliğe yolladı. Oraya giderken içinden şöyle söylendi:

— Tarlaya dönüşte giderim. Bir saat evvel, bir saat sonra olmuş, ne zararı var?

Çiftlikten çok yorgun ve bezgin döndü.

— Biraz dinleneyim de tarlaya öyle gideyim! dedi. Yorgunluğunu aldığı zaman da hava kararmıştı.

— Artık yarın sabah giderim. Bu günle yarın arasında ne fark var? dedi.

Ertesi sabah başka bir iş çıktı. Ordan sonraki günlerde bir türlü el değip de gitmek nasip olmadı. Ya bir arkadaşı gelip bir yere beraber gitmek için kendişini çağırıyor, ya çeşmede yıkanacak bir şey çıkıyor, ya kapı önünde çingenenin oynattığı ayıyı seyrederek vakit kaybediyordu. Sözün kısası günler geçti. Ayşecik de lahana işini unuttu gitti.

Nihayet Fatma kadın şehirden döndü. Hemen tarlaya gitti. Tabii Ayşe'yi beraber götürdü. Evet, zavallı Ayşe'cik şimdi annesinin giderken kendisine tenbih ettiği şeyi hatırladı! Fakat çok geç kalmıştı. Artık o dumanı tüten lahana çorbasına, o canım etli kapuskaya, insanın iştahını iki kat arttıran o güzel lahana turşusuna ve pazardaki satışlardan elde edilecek kazanca «Hoşça kalın!» demek lâzımdı. Zavallı lahanalar delik deşik olmuş, kurtlar tarafından yenmiş ve yarısı koçanları kalmıştı.

Ayşe'cik bu hali görünce çok üzüldü, şaşırdı ve annesine söyliyecek söz bulamadı. Annesi Ayşe'yi azarlamadı bile, Fakat yüzü o kadar ciddî ve mahzun bir hal almıştı ki Ayşe hüngür hüngür ağlamağa başladı. Çünkü şöyle böyle geçinebilmek için annesi sabahtan akşama kadar uğraşıyor, babası da bir lokma ekmek parası kazanabilmek için alın teri döküyordu. Halbuki kendisi sırf ihmali yüzünden koca bir tarlayı mahvetmişti.

O günden sonra bu hal Ayşe'nin kulağına küpe oldu ve bir daha kat'iyen: «Bu işi yarın yaparım» demedi.

Zavallı Ayşecik, annesinin giderken tembih ettiği her şeyi hatırladı: Fakat çok geç kalmıştı.

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

Okulda ve evde en yakın dostunuzdur. ÇOCUK HAFTASI'nı beğeniyorsanız arkadaşlarınıza tavsiye ediniz.

EĞLENCE Bilmece BULMACA

ABLİ

KAHRAMAN

Ayla çok şişman olan büyük annesine bir gün dedi ki:

— Nineciğim, senin etrafında bir defacık döndüm mü kendimi Macellân kadar kahraman sanıyorum.

BEŞ İKİ DAHA

Çocuklar okulda öğretmenin verdiği problemi defterlerinde çizmeğe çalışıyorlardı.

Öğretmen sordu:

— Osman söyle bakalım, beş iki daha kaç eder?

— Bilmiyorum öğretmenim.

— Nasıl olur? Farzet ki ben sana beş köpek verdim. Amcan da iki köpek verdi. Senin kaç köpeğin olur?

— Sekiz öğretmenim.

— Sekiz nasıl olur oğlum? İyi hesapla bakayım.

— Sekiz eder öğretmenim. Çünkü benim de evde bir köpeğim var.

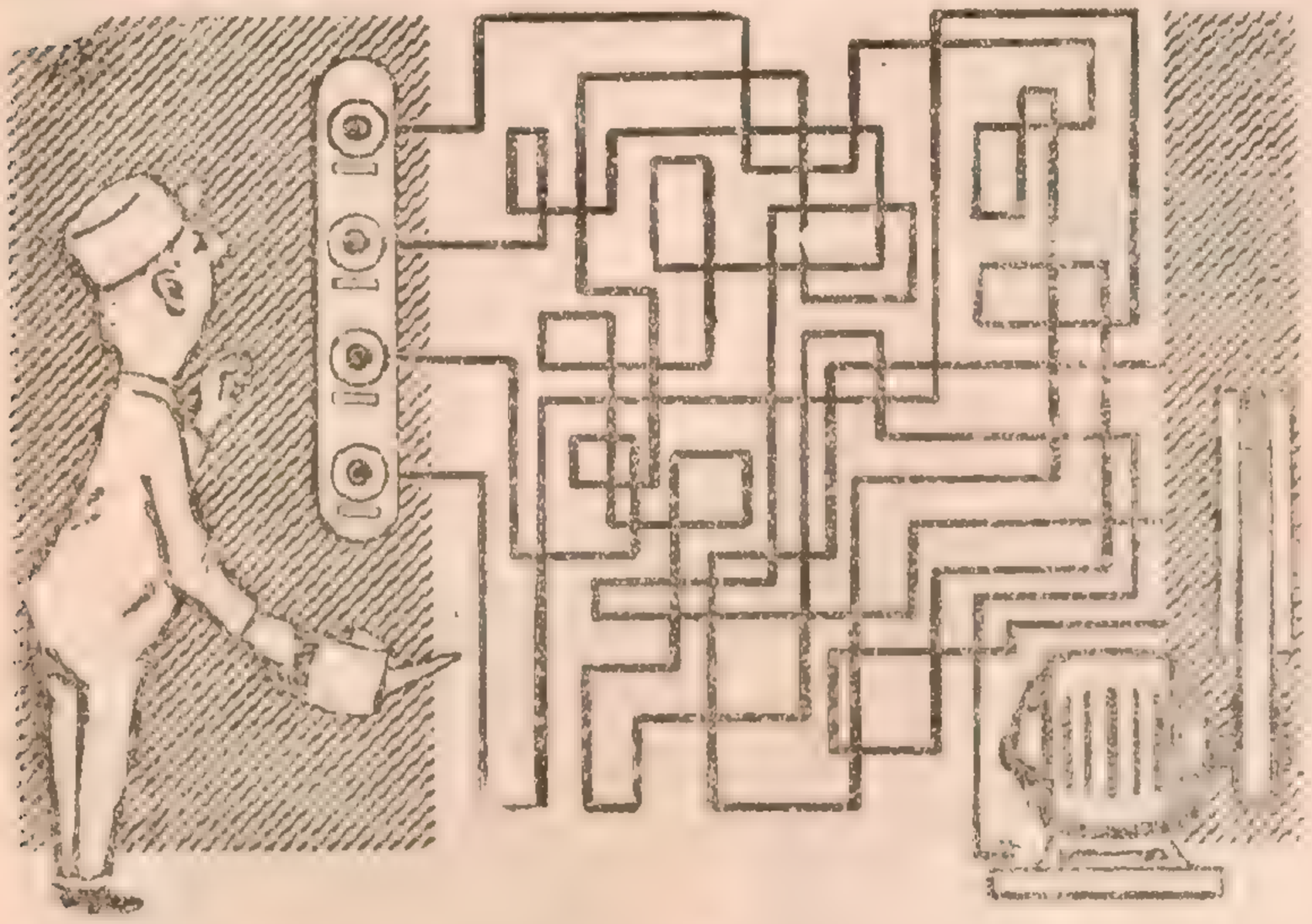

Makinist makinayı sökmüş yağlıyor. Şimdi de işletmek lâzım. Fakat zavallı adam hangi düğmeye basacağını bilemiyor.

İşte bir karlık ve ortasında bir ev. Evin etrafında 8 armut ağacı, ağaçların etrafında da 8 küçük ev, 8 küçük evin etrafında da 10 elma ağacı. Acaba bir tek duvar çekerek elma ağaçlarını büyük eve, armut ağaçlarını da küçük evlere verebilir misiniz?

(Halli karşı sayfada)

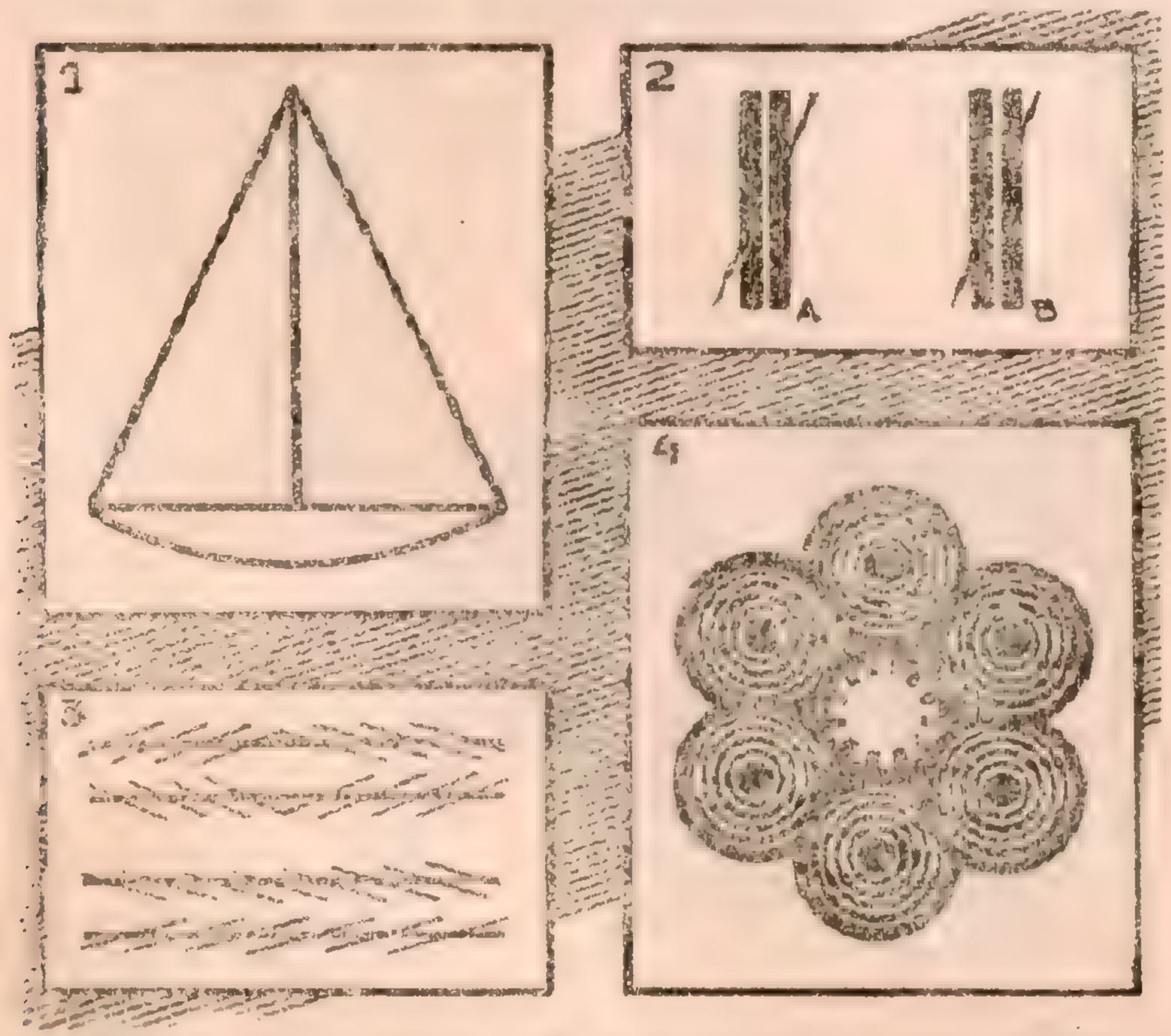

İşte eğlendirici 4 aldatıcı şekil. Bunları arkadaşlarınıza gösteriniz onlar da aldanacaklar.

(Meselenin halli karşı sayfada)

Siyah alanı o şekilde dörde bölün ki, bu parçalarla siyah bir + elde edebileceniz.

(Halli karşı sayfada)

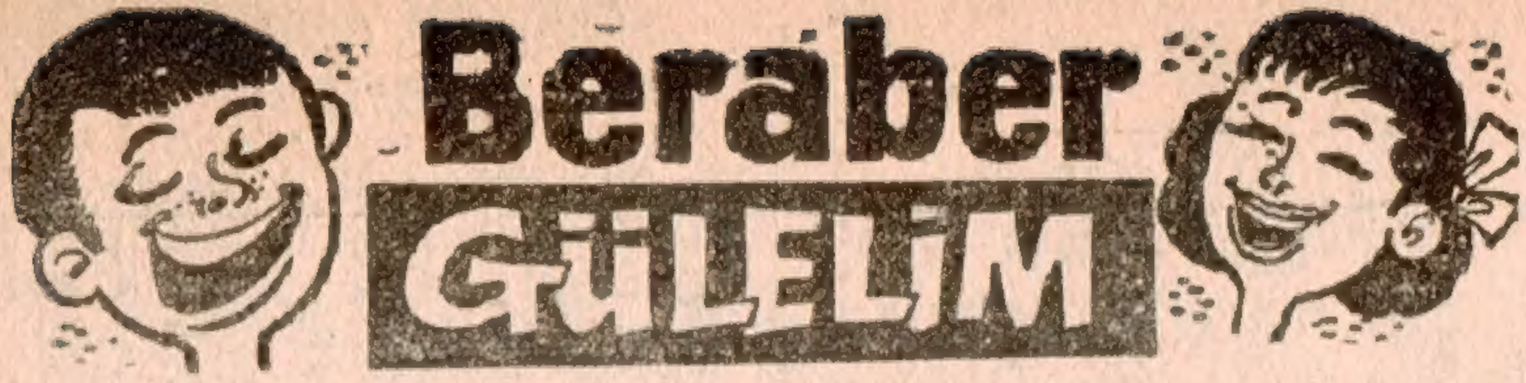

DOKTORUN ÖĞÜDÜ

Bir bayan sokakta karşılaştığı doktorlardan vizite parası vermeden bir sağlık öğüdü almak istedi:

— Doktor yemek yedikten sonra midem şişiyor ne yapayım?

— Şişirmemeğe çalışın!..

COĞRAFYA DERSİNDE

Öğretmen — Oğlum, İstanbul rıhtımından bir vapura bindik. Bizi, Ingiltere'ye kadar götür. Bakalım nerelerden geçeceğiz?

Çocuk — Öğretmenim, ne yazık ki yola bile çıkamıyacağız. Cebimde beş kuruşum var.

EN UYGUN ZAMAN

Bir gün okulda öğretmen öğrencilerine şunları anlatıyordu:

— Bir yılda dört mevsim vardır. Baharda ağaçlar çiçeklerle örtülürler. Meyvalar olmağa başlar. Yazın çok sıcak olur. Ekinler sararır. Sonbaharda meyvalar toplanır. Meselâ : elma gibi.

Bu aralık öğretmen, bir öğrencinin pencereden dışarısını seyre daldığını görünce:

— Ahmet, beni dinlemiyorsun. Kalk, söyle bakalım, elmaları toplamak için en uygun zaman hangisidir.

Ahmet hiç duraklamadan şu cevabı verdi:

— Bahçede köpek olmadığı ve bahçıvanın da eve girmiş bulunduğu zaman öğretmenim.

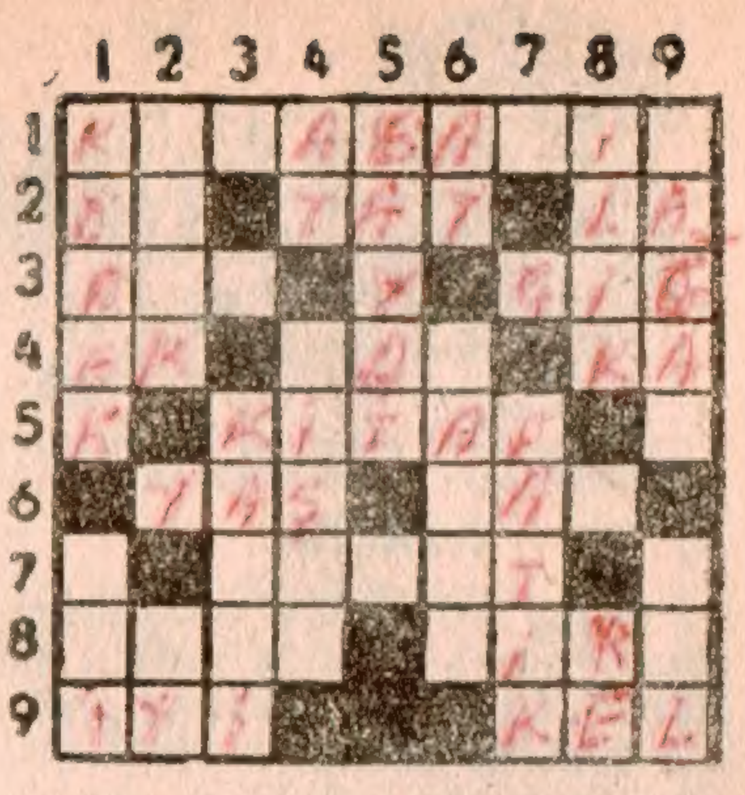

Soldan sağa doğru :

1 — Küme halinde insan. 2 — Esas, atın yavrusu, bir nota. 3 — Kuşun uçarken çıkardığı ses, dağdan yuvarlanan kar yığını. 4 — Yama, bir yemiş, tersinden okunursa beyaz. 5 — Okunan şey. 6 — Islak, olmamış. 7 — Ustalıklı işçilik. 8 — Yüzün üst kısmı, ısıran böceklerden biri. 9 — Temiz, saçları döken bir hastalık.

Yukardan aşağı doğru :

1 — İnsanlara en sadık hayvan, tutmak. 2 — Yiyecek, bir nota. 3 — Vücudümüzün bir yeri. 4 — Bir binek hayvanı, madalyanın bir çeşidi. 5 — Taze değil. 6 — Dört hafta, yorulmıyan. 7 — Bebek pabucu. 8 — Fazla sıcak değil, bir nota. 9 — Han, ip şeklinde çekilmiş demir.

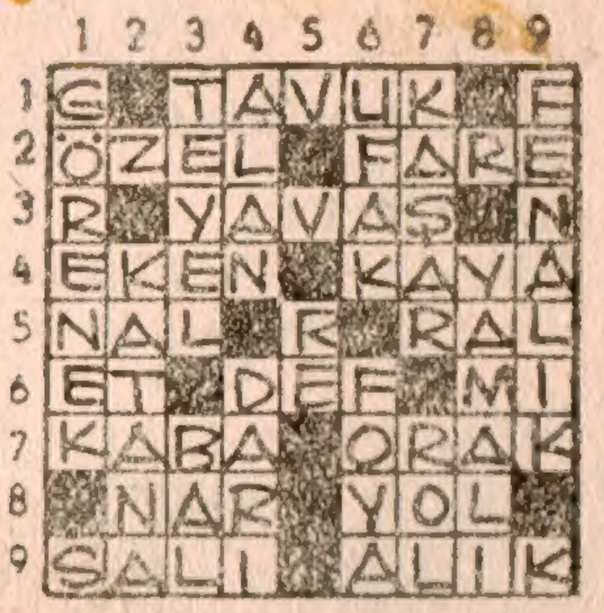

Geçen Haftaki Bulmacanın Halli

KARŞI SAYFADAKİ MESELENİN HALLİ

Resim 1 : İşte dik bir çizgi ile bölünmüş bir üçgen. Bu çizginin tam ortasını bulmıya çalışın. Sonradan cetvelle kontrol edin.

Resim 2 : İşte size iki çift büyük çizgi. Bunların arkasındaki ince çizgilerden hangisi düz hangisi kırık? İlk bakışta B diyebilirsiniz. Aslında A çizgisi kırıktır. Cetvelle kontrol edin.

Resim 3 : Bu dört yatay çizgi birbirlerine paralel ve aynı uzaklıktadır. Bunu anlamanız için ölçmeniz kâfi.

Resim 4 : Bu seferki de hayli eğlendirici. Bu resmi döndürecek olursanız haricteki tekerleklerin sola içtekilerin de sağa doğru döndüğünü göreceksiniz.

Karşı sayfadaki şekil bulmacasının halli.

Karşı sayfadaki şekil bulmacasının halli.

ÇOCUK HAFTASI
EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

SAYI : 71 CİLT : 5
30 EYLÜL 1959

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
CELÂL DEMİRAY

Hazırlayan :
OĞUZ ÖZDEŞ

Yayınlayan :
TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara Caddesi No. 36
İstanbul
Telefon : 22 37 14

Basıldığı yer :
TÜRKİYE BASIMEVİ
Klişe: Türkiye Klişe Atölyesi

Sayısı : 75 kuruş. Yıllık Abonesi (52 sayı) 39, altı aylığı 19,5 lira. Dış ülkelerdeki abonelerden 5 lira fazla ücret alınır.
İlânın santimi sekiz liradır.

BİLGİNİZİ ÖLÇÜNÜZ'ÜN CEVABI

1 — Sokakları nehir olan şehir Venedik'tir.
2 — Resimdeki bayrak Panama bayrağıdır.
3 — Resimdeki subayın rütbesi yarbaydır.

FAYDALI bilgiler

MADEN KÖMÜRÜ NEDİR?

Kışın evlerimizi sobada ya odun yakarak ısıtırız, yahut ta kömür. Fakat işin köküne gidecek olursak odunla maden kömürünün bir olduğunu görürüz. Maden kömürü, yüzbinlerce yıl önce toprak altında kalıp taşlaşmış odunlardan başka birşey değildir. Fakat çok sıkışmış olduğu için ısıtma kuvveti odundan daha üstündür.

YUMURTA NEDEN BESLER?

Anneler, babalar çocuklarına yumurta yedirirler, hattâ sabahları çiy çiy içmeleri için ısrar ederler. Bunun sebebi yok değildir. Yumurtanın besleyiciliği de içinde çokça albumin bulunmasındandır. Kimi yerlerde ahalı yalnız kuşların yumurtaları ile beslenir.

HAVYAR NEDİR?

En besleyici yiyeceklerden biri de havyardır. Adının başka olduğuna bakmayın, havyar demek balık yumurtası demektir. Havyar mersin balığının karnından çıkarılır ve tuza bastırılır. Mersin balığı en çok Karadenizde ve Hazar denizinde bulunur.

SÜNGER NERELERDE BULUNUR?

Süngerler her denizde bulunmaz. En çok sünger bulunan denizlerden biri Akdenizdir. Onun için, Türkiye sünger çıkaran memleketlerin başında gelir. En çok sünger çıkan yerler arasında Kanada, Kıbrıs, Kızıldeniz kıyıları ve büyük Okyanus adaları vardır.

ET ZARARLI MIDIR?

Et, başlıca besleyici yiyeceklerden biri sayılır. Öyle olduğu halde onu zararlı bulanlar da vardır. Bunlar bir bakıma haklıdırlar. Çünkü çok et yenirse vücut çabuk ihtiyarlar. Fakat et yediğimiz kadar sebze ve meyva da yersek etin zararı dokunmaz.

DENİZİN DİBİNE NASIL DALARLAR?

Sünger her denizde bulunur. Bu, kolay bir iş değildir. Fakat dalgıçlar alışmışlardır. Dalgıcın üzerinde, suyu geçirmiyen kalın bir tulum vardır. Ve başına da bir başlık geçirir. Bunun önündeki camdan dalgıç etrafını görür. Bu başlığın içine yukardan sarkıtılan hava borusu girer ve dalgıç böylece hava alır.

SÜNGER HAYVAN MIDIR?

Yıkanırken veya birşey silerken kullandığımız süngerin bir hayvan ölüsü olduğunu hiç aklınıza getirdiniz mi? Sünger denizin dibinden çıkarılır. Eskiden ot sanırlardı. Sonra çok önceleri yaşamış, sonra ölmüş bir takım deniz hayvanlarının iskeleti olduğu anlaşıldı.

SABUN NASIL YAPILIR?

Süngerle beraber insanın aklına ilk önce sabun gelir. Sabunun da kökü sünger gibi tuhaftır. Yağ insanın elini kirlettiği halde, yağ ve soda ile yapılan sabun temizler. Sabunda nebat yağı balık yağı, içyağı gibi yağlar kullanılır.

TARİH YAPRAKLARI

KANUNI SULTAN SÜLEYMAN'IN HÜKÜMDAR OLMASI

Osmanlı İmparatorluğunun hudutlarını en geniş bir hadde ulaştıran, zamanında bütün Avrupa ve Asya devletlerine baş eğdiren, Osmanlı İmparatorluğunda 48 sene gibi en uzun hükümdarlık yapmış olan Yavuz'un oğlu I. Süleyman, babasının ölümü üzerine 30 Eylül 1920'de tahta çıkmıştı.

MEVLÂNÂ'NIN DOĞUMU

İslâm âleminde ve bütün dünyada şöhreti olan Mevlânâ Celaleddin-i Rumî 30 Eylül 1207'de doğmuştu. Mevlânâ'nın Konya'da büyük bir müzesi açılmıştır. Ecnebiler de ziyarete gelirler.

III. AHMED'İN PADIŞAHLIKTAN ÇEKİLMESİ

Zamanında İstanbul'da Lâle Devri açılmış, zevk, eğlence şiire önem verilmiş, İstanbul güzel saraylar ve köşklerle donatılmış olan III. Ahmet memlekette çıkan isyan üzerine padişahlıktan çekildi ve yerine I. Mahmut geçti. Çok zarif bir adam olan Sadrazam Damat İbrahim Paşa idam edildi. Bu olaylar 1 Eylül 1730 tarihine rastlar.

İSTANBUL'UN TAHLİYESİ

2 Ekim 1923'te İstanbul'daki Fransız, İngiliz ve İtalyan işgal kuvvetleri Dolmabahçe'de bayrağımızı selamlıyarak İstanbul'dan uzaklaştılar.

ŞAİR NEDİM'İN ÖLÜMÜ

Divan şâirlerimizin en zarif ve en fazla şiir söylemiş olanlarından Şâir Nedim, 2 Ekim 1730 da öldü. III. Ahmet ve Damat İbrahim Paşa zamanında yetişmiş olan Şâir, isyan sırasında kaçarken düşerek öldüğü de söylenmektedir.

İSTANBUL'UN KURTULUŞU

1. Cihan savaşında beraber savaştığımız milletlerin silâhı bırakması üzerine biz de mağlûp olmuştuk. İngiliz, Fransız, İtalyan ve Yunan kuvvetleri ve gemileri İstanbul'u işgal etmişlerdi. 16 Mart 1920 den 6 Ekim 1923'e kadar 3 sene 6 ay devam eden bu işgal İstiklâl Savaşının kazanılması üzerine 1 Ekim 1923'te çekilip gittiler. 6 Ekim 1923'te ordumuz şehre girdi ve bu tarih İstanbul'un kurtuluş günü olarak ilân edildi.

BUNU DUYDUNUZ MU?

SAN DIEGO HAVA ALANINA TAM 100.000 KİŞİ DÜNYANIN EN BÜYÜK BOMBARDIMAN UCAĞI CONSOLIDADET B-36 NIN İLK UÇUŞUNU GÖRMEK İÇİN GELMİŞTİ. UÇAK PAZAR SABAHI KALKACAKTI. FAKAT DUA SAATİNDE KİLİSELERİN BOŞ KALMAMASI İÇİN UÇUŞ ÖĞLEDEN SONRAYA BIRAKILDI. 6 MOTORLU OLAN VE AYRICA 4 TEPKİLİ MOTORU OLAN UÇAK 15.000 M. YÜKSEKTE 435 MİL SÜRATLE UÇMAKTADIR.

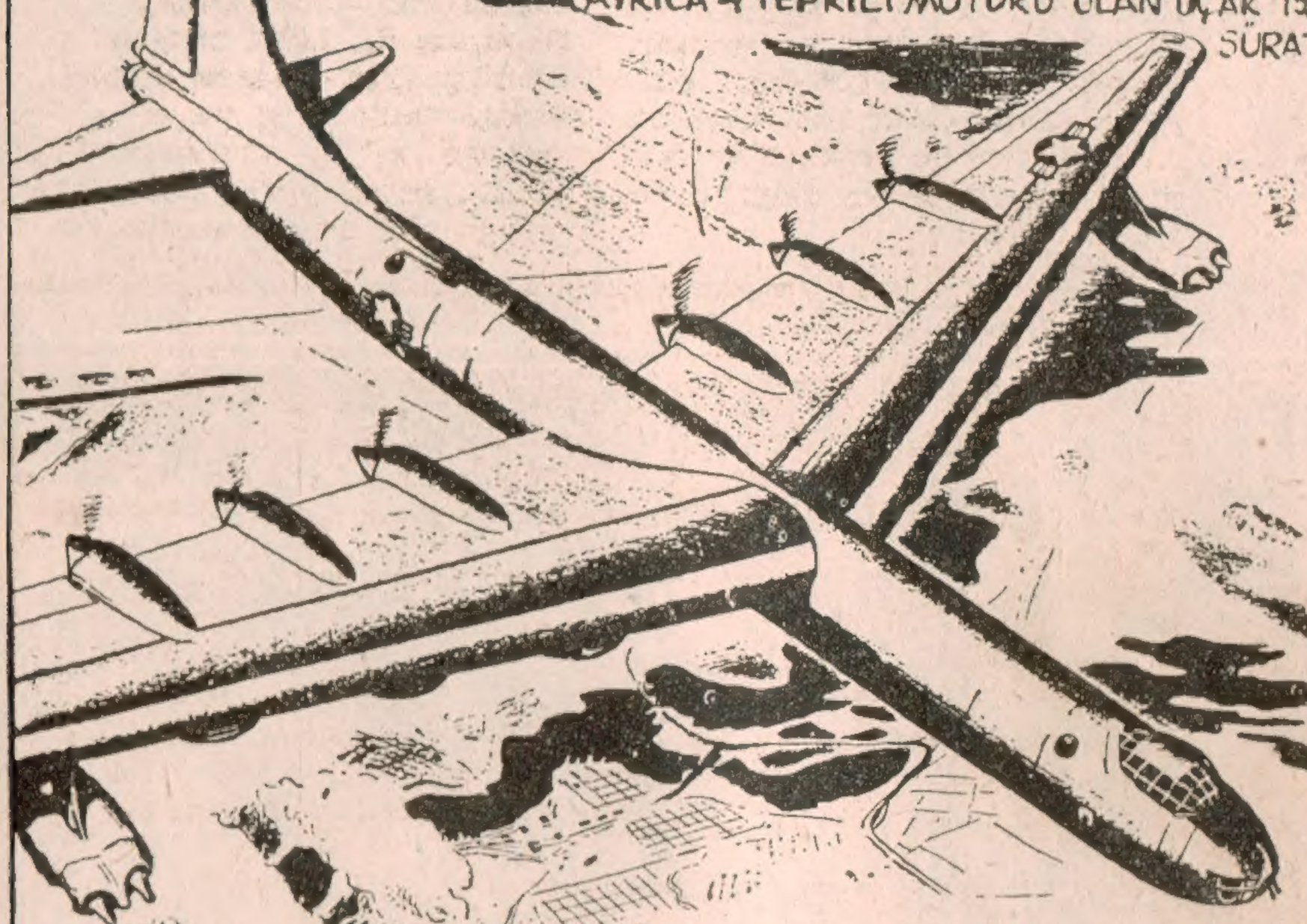

1871 SENESİNDE BİR KÜRK AVCISI KURDUĞU KAPANIN BOŞ KAPANDIĞINI GÖRÜNCE MERAKTAN ÇATLAMIŞTI. FAKAT SONRADAN VAZİYET ANLAŞILDI. KURNAZ HAYVAN ELİNE ALDIĞI DALİLE GİDİP KAPANI KURCALAYIP KAPATIRMIŞ. HAYVANIN ZEKASINA HAYRAN KALAN AVCI HER GÜN AYNI YERE KAPANSIZ OLARAK YİYECEK KOYARMIŞ.

RESMİNİ GÖRDÜĞÜNÜZ BİSİKLET BİRBİRLERİNDEN AYRILMAK İSTEMEYEN SADIK ARKADAŞLAR İÇİN BİR İTALYAN TARAFINDAN KEŞFEDİLMİŞTİR.

ANDRE SEVOGİA ADLI MEŞHUR BİR KİTARİST BİR KAÇ SENEDENBERİ NAYLON'DAN MAMUL BİR KİTARAYLA ÇALMAKTADIR. ONA GÖRE EN İYİ KİTARA UZUN TIRNAKLARLA ÇALINIRMIŞ.

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

— Vasıta sıkıntısı çekmeden, okula gidip gelmenin çaresini ancak böyle buldum.

MISTIK